

В статье рассматриваются фундаментальные теории искусства, которые позволяют упорядочить и понять многообразие пластических произведений. Определены семь великих теорий: традиции, подражание, ценностей, теорию содержания, теорию структурирования, теорию восприятия, теорию систематизации.

Ключевые слова: история искусства, пластическое искусство, теоретические построения, концепции, фундаментальные теории.

The article reviews fundamental art theories that allow us to organize and understand the variety of plastic works. Seven major theories have been identified, namely the theory of tradition, imitation, values, the theory of content, structuring theory, the theory of perception and the theory of systematization.

Key words: history of art, plastic art, theoretical constructs, concepts, fundamental theories.

УДК 7.071.1 (477. 86)

Анатолій Грицан

**ДУХОВНА МАЙСТЕРНЯ МИКОЛИ ЯКИМЕЧКА
(до 50-річчя від дня народження митця)**

У статті висвітлюється феномен творчої особистості художника і педагога Миколи Якимечка – викладача Інституту мистецтв Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника, пропонується аналіз його творчого та педагогічного доробків.

Ключові слова: М.Якимечко, творчий доробок, духовність, мистецька школа.

*Дві якості необхідні художнику:
почуття моральності і відчуття перспективи.
Дені Дідро*

Микола Якимечко – художник-живописець, графік, педагог, член Національної спілки художників України (з 1993 р.). Він належить до покоління митців, які здобували академічну освіту за класичними зразками соціалістичного реалізму, а творче становлення котрих припало на початок новітньої історії української держави. Кінець 1980-х – початок 1990-х рр. навіть для зрілих митців позначився переломною точкою у переосмисленні власних життєвих цінностей, пошуків оптимальної співвіднесеності традицій і художньо-естетичних новацій у вітчизняному живопису.

Це був початок руйнації тоталітарного ладу та його «ідеологічної надбудови», котрий супроводжувався бурхливими процесами національного ренесансу, головним епіцентром яких стає Львів. На думку вченого-мистецтвознавця О.Голубця, у мистецькому середовищі відбувався своєрідний інформаційний стрес, зумовлений динамічним відкриттям навколишнього світу [1].

Випускник Львівського державного інституту прикладного та декоративного мистецтва (1986 р.), молодий художник Микола Якимечко, завдяки знанням та фаховій підготовці, отриманим від педагогів Курилича М.В. і Максиська Т.С. зумів розпізнати сутність тенденцій, які народжувалися у мистецькому мисленні вітчизняних живописців кінця 1980-х років і ґрунтувалися на синтезі кращих здобутків світового авангарду та досягненнях вітчизняної традиції абстрактної творчості. Не загубився він і на початку 1990-х у світі різноманітності мистецьких ідей, відчувши вже на початках своєї творчості модерністську модель розвитку українського мистецтва.

Тут важливо наголосити на чинниках, що позначилися як на формуванні національного світобачення, так і на специфічних духовних запитах, естетичних прихильностях Миколи Якимечка. До його ранніх мистецьких зацікавлень належать творчість французьких художників-імпресіоністів Едуарда Мане, Клода Моне, П'єра-Огюста Ренуара, Каміля Піссарро, яскравого представника російського імпресіонізму Костянтина Коровіна, монументальні розписи художників епохи Відродження Мазаччо, Джотто, Доменіко Гірландайо, П'єро делла Франческа, Луки Синьйореллі (митець мріяв стати художником-монументалістом, але на той час в інституті не було такої спеціальності).

Микола Якимечко виростав і формувався під впливом духовного та матеріального світу

Львова. Особливий інтерес у майбутнього художника викликала творчість художників львівського андеграунду 1970-х років, який став символом духовної свободи, творчої незалежності, синонімом новаторського мистецтва, зокрема – Володимира Патики, Любомира Медведя, Зиновія Флінти, Олега Мінька, Еммануїла Миська, Роман Петрука, Богдана Сороки, Андрія Бокотея, Романа Романишина, Любомира Левицького, Максима Василенка, Юрія Чаришнікова та ін. Від них майбутній художник довідується про діяльність довоєнної підпільної школи «Артес», яку свого часу заснував Роман Сельський.

Під час студій Микола Якимечко пізнається з представниками львівської наукової і мистецької еліти, зокрема професорами Вітольдом Манастирським, Теофілом Максиськом, Степаном Коробчаком, відомими митцями-педагогами скульпторами Дмитром Крвавичем, Іваном Самотосом, живописцем Юрієм Скандаковим, видатним театральним художником, неперевершеним майстром національної оперно-балетної сцени Євгеном Лисиком. Спілкування з видатними особистостями давало життєву наснагу до власної творчості майбутнього митця.

У поєднанні із академічними студіями робота пліч-о-пліч з іменитими майстрами серйозно розширювало формування світогляду молодого художника, який нарощував міцніючі творчі крила для самостійного лету. Це був час, коли молодий художник формувалася як творча особистість не тільки в сенсі індивідуально-образної стилістики, а й у ширшому – світоглядно-філософському, як митець, майстерність якого проростала від народних мистецьких прарокорнів, як майстер, що шукав новий національний стиль.

Окреслені обставини привернули увагу автора статті до осмислення творчості Миколи Якимечка – одного з яскравих представників нової генерації українських художників, котрий, дотримуючись традицій вітчизняної живописної школи, водночас безупинно рухається вперед, відкриваючи нові обрії професійної майстерності. Аналіз шляху здобутків митця і становить мету статті.

Уже в ранніх творах молодого художника помітні сміливість творчих пошуків, філософське осмислення зображуваної дійсності, полістилістична спрямованість художнього мислення («Забутий шлях», «Світлі вітрила», «Над храмом у Мадрасі»). Для творчості Миколи Якимечка «характерне аналітико-творче осмислення буття, яке відбувається через націотворчі парадигми, стилістичні методи сприяють стійкості, величності образу» [2, с. 116–117].

До побудови творів Микола Якимечко завжди підходить з точки зору певної малярської концепції, відбираючи з природи тільки окремі елементи виразності та розкриваючи характер їх взаємовідношень. Його композиціям притаманна продумана мелодійність ритмів, декоративне трактування форм, вроджене відчуття колористики («По дорозі», «Нічна сльоза», «Вітряк пам'яті», «Снопи-дороги», «Крик Сезана», «Весна!», «Ранковий дзвінок»).

Художник виробив свій власний тип бачення дійсності, свою образотворчу мову, яка визначає особливості композиційної побудови створюваних образів. Так, івано-франківський художник Петро Прокопів відзначає, що «твори Миколи Якимечка гармонійно виражені, по-філософськи глибокі і, водночас, легкі та поетичні, що кличуть повернутися обличчям до природи, до землі, до неба. Там наше коріння, наше минуле і майбутнє» [3, с. 1–2].

Творчість Миколи Якимечка в повну силу розкривається у складних фігуративно-абстрактних композиціях, де пульсують невичерпна фантазія і складний світ його мистецьких переживань, вона увійшла в прикметну стадію наполегливо завойованого синтезу авторської позиції і художньої форми [4, с. 5]. Сформувався митець з оригінальною стилістикою, яка виразно обстоює його «інакшість» в мистецькому середовищі. Малярство Миколи Якимечка «мислене». Ідею прогнозує й плекає він у численних модулях-ескізах до часу народження ідеальної типологічної конструкції твору. Його творчість скерована передусім на пошуки «золотого канону» української національної ідеї, образотворчі міфологеми якої він виводить з універсаму природних стихій, релігії, історії народу.

Для прикладу, у циклі «Освячені джерела» відтворено образ Матері-Богині, присутній у культурі України з часів неоліту до сьогодення. Цей синкретичний образ увібрав як язичницький, так і християнський зміст. Образ Покровительки всеохоплюючий, він уособлює культуротворчі основи. Силуєтне, монументальне зображення втілює усталений архетип. Графічна організація форми наближає зображення до декоративного знаку, надає йому неземної подоби [2, с. 116–117].

У роботах Миколи Якимечка драматургія пластичного дійства будується за колажним методом організації простору. Художник максимально використовує декоративні параметри форми – геометризує, абстрагує й орнаментує її з тим, щоб піднести до рівня художнього символу-метафори («Втома. Одинокий скрипаль», «Весна II», «Тема», «Плин часу»). Жорсткій «цензурі» на сумісність піддаються тональні співвідношення і спектральна палітра локалізованих кольорів. На думку поетеси

Неоніли Стефурак, Микола Якимечко «вирізняється серед своїх колег цілісністю творчого стилю, оригінальною методикою письма, що гармонійно поєднує логічне, й абстрактне образне мислення. Його роботи можна впізнати навіть без назви і підпису. Кольорова гама, що вирішується ним декоративно, завжди випромінює гармонію, спокій і добро» [5].

В інтелектуально-духовних творчих зусиллях Миколи Якимечка спостерігається постійний духовний пошук, творчі вишукування і самовдосконалення, вивчення філософії, теології, астрономії, давніх знань, релігій світу. На основі чималого досвіду, власного бачення нашого Світу і всього сущого художник проклав свій шлях, свій стиль у творчості й використовує його в роботі. Незримий Божественний Світ представлений на полотнах: світ ангелів, світ чарівних світлих енергій, світ Любові («За спиною чужих снів», «Пошук», «Воля добрих думок»).

Помітне місце в творчості Миколи Якимечка посідає сакральна тема, яка виявилась для живописця найбільш привабливим різновидом авторського оригінального художнього мовлення, у яку художник вклав свої найпотаємніші споглядання і уявлення («Піст», «Тайна вечеря I», «Тайна вечеря II», «Апостол», «Поклоніння», «Іван Предтеча», «Тінь перехрестя», «Юрій Змієборець»).

Знання релігії та віра у Бога далеко не обмежуються сакральним живописом, звідки проростала його духовна школа. Провідною темою творчості Миколи Якимечка, безперечно, є Україна, її народ, історія, зокрема яскраві сторінки, пов'язані з часами козаччини, які повертають наш погляд у глибочінь віків, у добу українського козацтва («Точка підрахунку», «Вітер спогадів», «Ненароджений танець»). У творах Якимечка «є чимало християнських мотивів, а занурення в часові глибини буття дає йому цікавий і самобутній погляд на історію України. Зрештою, які б асоціації не пробуджував його живопис, генетично він завжди національний – незалежно від того, що в ньому переважає: елементи відвертого реалізму, чи абстрактно-чуттєвий пласт», його творчість вирізняється філософською спрямованістю й динамічною довершеністю форм, ... це велика загадка поєднання таланту і логіки мислення митця [5].

Микола Якимечко – автор численних жіночих портретів, створених в неповторній експресивній стилістиці, однак найважливішим для митця став абстрактний образ жінки як заступниці України, матері-берегині. В ньому знайшли вияв найдорожчі митцю переживання, роздуми над сенсом життя, долею батьківщини та його народу. Художник вніс у трактування образу жінки цілком нові, забарвлені яскравою національною своєрідністю, інтонації. У низці його творів жінка уособлює збірний образ України, є символом етнокультурної та духовної спільноти народу («Весна II», «Чекання», «Ореол пам'яті», «Червоний дощ», «Білий берег», «Шляхом слова навіки»).

Живопис не єдина категорія таланту художника, він володіє добротним стилем академічного рисунка олівцем. Започаткована Миколою Якимечком галерея портретів друзів і знайомих, людей артистично-мистецького світу Івано-Франківська випродукувала сьогодні вже історичний документ нашого «порубіжного міжчасся» [6, с. 224]. Художник створив галерею наших сучасників, зумівши зловити і відтворити те, що є визначальним для внутрішнього змісту кожної людини. У цій царині основне місце посідає образ людини, сповнений глибокого внутрішнього життя і благородної краси («Михайло Фіголь», «Петро Прокопів», «Денис-Лев Іванцев», «Остап Гнатюк», «Іван Жилка», «Дмитро Сивак», «Василь Корпанюк», «Мирослав Гринишин», «Богдан Бринський», «Анатолій Ремезов», «Зоя Слободян»).

Портрети художник komponує так, що майже всю площину полотна займає зображення, що надає образіві певну монументальність. Художник прагне одночасно показати і особисте, і виявити типове, прагне передати в своїх моделях все найкраще: силу інтелекту, духовне благородство, емоційне багатство, мужність. Його портрети сповнені душевної теплоти, світлого оптимізму, виділяються повнозвучністю колориту. У них невлучимо відбився дух часу, зокрема, романтичної пори на переломі тисячоліть.

Знайшовши й реалізувавши себе як художник-живописець, Микола Якимечко пробує свої сили в галузі книжкової ілюстративної графіки. Творчість митця знайшла вияв у художньому оформленні книг «Срібний прімаш» і «Ярмінок» лауреата Національної премії України імені Тараса Шевченка Петра Мідянки, «Непокараний злочин» Омеляна Левицького, «Герой, визнаний нацією» Геннадія Бурнашова, «Повторення історії» Віктора Неборака, наукового видання «Український літературний європеїзм» доктора філологічних наук професора Володимира Матвіїшина. Мова книжкової графіки Миколи Якимечка досить лаконічна. Часто ілюстрацією художнику вдається передати складний підтекст твору, що ховається за словами. Таким чином досягається гармонія, коли твір та ілюстрація становлять єдине ціле.

За плечима художника – десятки виставок, кожна з яких стала знаковою подією його творчого життєпису, проявом чистосердечних одкровенень перед собою та довірливих малярських зізнань перед

шанувальниками образотворчості. Виставки робіт Миколи Якимечка стали яскравим свідченням того, що в образотворчому мистецтві України прийшов майстер, цікавий своїм думанням, баченням і головне – відтворенням об'єктивної дійсності як традиційними, так і новаторськими методами.

У травні 1993 р. в Українському домі в столиці України Києві відбулася перша персональна виставка митця, яка успішно і переконливо засвідчила багатогранність творчості художника. Як зазначали присутні на виставці мистецтвознавці, твори Миколи Якимечка «вириваються із контексту сучасних пошуків нової образно-пластичної мови, своєю могутністю, щирим почуттям і справжньою українськістю. Працюючи на межі фігуративної і абстрактної побудови композиції, він, водночас, не втрачає зв'язку із традиційною архітектонікою української картини» [7]. Вже тут, на виставці, роботи на полотні художник назвав асоціативним живописом, заявивши: «Я відчуваю, що досяг у цьому вже певної висоти, хочеться розширити палітру. Сподіваюсь, у моїй творчості починається новий етап...» [7]. У тому ж році на міжнародній виставці «Імпреза-93» він отримав диплом у номінації живопису.

Знайомлячись з роботами Миколи Якимечка, глядачі потрапляють у своєрідний світ живопису, що вражає багатством колірної палітри, набраної з безлічі фарб на кожному шматочку полотна – творчістю художника керує його рідкісний колірно-композиційний талант. У його полотнах ніби присутня якась особлива стиснена пружина, що драматизує, напружує до краю полотно, і якій художник свідомо не дає випрямиться, передаючи напругу своїх емоцій нашому серцю. Художник зі своїх полотен «говорить» мовою свого народу, яка характеризується мудрістю й винахідливою фантазією, романтизмом і чутливістю до людських переживань.

Широкий резонанс серед шанувальників образотворчого мистецтва і в засобах масової інформації викликала перша персональна виставка Миколи Якимечка, яка тривала в Івано-Франківську протягом травня-червня 1996 року. Цікаві різноманітністю зображуваного, шуканням новаторства в мистецтві, своєю власною палітрою, образністю, любов'ю до рідного навколишнього світу, прагненням творити для народу картини добра, стали персональні виставки 1996–2011 рр. у місті Івано-Франківську, а 2004 року – міжнародна виставка в Іспанії [8].

Про силу гіпнотичного впливу творів Миколи Якимечка, створених під впливом ніжної любові до рідного міста, до рідної землі, до історичної минувшини, враження, які справили його полотна, свідчать численні записи відвідувачів у Книзі відгуків [9] із персональних виставок художника:

«Твори Миколи Якимечка дають можливість відійти від повсякденних турбот, наповнюють неземною енергією».

«В цей плінний, непостійний час Ваші картини такі надійні, спокійні і світлі. Це формули світла, добра, спокою, любові й надії».

«Це храм одухотвореного інтелекту. Думка, що намагається впіймати почуття. Емоція, втиснута в залізні лещата форми».

«Тільки щира і світла душа може дати натхнення для створення таких чудових творів. Тільки людина з глибоким філософським мисленням може так бачити і відтворювати світ»

«Вражаюча чистота ліній і барв, висота думок і мислення».

«Оригінальність композицій і поезія сюжету – прекрасна і така свіжа, така мистецько-промовиста».

Винятково дорогим для Миколи Якимечка у Книзі відгуків є запис патріарха українського образотворчого мистецтва художник Лев-Денис Іванцева «Особливо радію Вашою своєрідною, оригінальною, багатою творчістю. Це самобутні оригінальні твори широких обріїв, глибоких задумів, української тематики». Хіба така оцінка не є еталоном справжності таланту митця?

Таким чином, записи відвідувачів виставок засвідчують високу професійну зрілість митця, його досконале володіння композицією, лінійною пластикою, технікою академічного рисунку, мовою монументального мистецтва, естетизмом. Виставкова діяльність художника неодноразово висвітлювалася в пресі і на телебаченні, посилаючись на живий, непідробний інтерес найрізноманітнішої аудиторії поціновувачів мистецтва.

Микола Якимечко досягнув високої майстерності не тільки у творчості. Свій досвід і майстерність художника він сповна передає студентам Інституту мистецтв Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника. Створення найсприятливіших умов для формування вільної особистості художника він вважає провідним методологічним принципом мистецької педагогіки. Наслідуючи це правило, педагог дає можливість кожному студентові розкритися в тій манері, яка ближче до його свідомості, допомагає йому простежити свій талант, наблизитися до світу мистецтва, самому створювати власні художні твори: «треба бути толерантним до вияву людської індивідуальності, якщо це не обмежує свободи іншої людини. Злу треба давати відсіч, треба завжди пам'ятати, що перед тобою – людина, яка в силу Божого впливу завжди має шанс

стати кращою. Якщо можеш – допоможи їй, але не засуджуй даремно, не списуй з рахунку – це не твоя місія» [10].

Бути учителем у мистецтві надзвичайно складно. Тут слід поєднувати у собі риси «ідеальної особистості» і неповторного художника. Утім, ця роль стала для Миколи Якимечка не професією, а суттю і долею – саме він надихає своїх студентів на творення нової – художньої дійсності, у якій йдуть у безкінечність дороги і народжуються Художники. «Я повинен все зробити, – не втомлюється повторяти Микола Якимечко, – щоб допомогти студентам зберегти їх природну обдарованість, водночас розвинути людську гідність, громадянське усвідомлення. Я хочу, щоб вони знали, хто вони, що повинні робити і куди йти» [11].

Заняття Миколи Якимечка як художника-педагога, що постійно супроводжуються прикладами з історії світового мистецтва, творів видатних майстрів минулого й сучасності, демонструють високу професійну культуру. Особливого значення в оволодінні професійною майстерністю студентів Микола Якимечко надає малюнку, вмінню обмежити палітру в живописі, а також художній виразності, яка досягається «мінімумом засобів при максимумі сенсу», ролі контрасту в картині, прагненню до правди у мистецтві. Оволодіння фаховими знаннями молодих художників він розглядає у єдності з людськими вартостями, морально-етичними атрибутами митця. «Кожне заняття з фаху, – акцентує педагог, – має пробуджувати в студентів відчуття калокагатії*, що має стати камертоном для всієї подальшої життєвої діяльності особистості, зробіть її духовно багатою, сформує потребу самореалізації у мистецтві» [11].

Художник-педагог Микола Якимечко, професіоналізм якого підкреслюється й вимірюється у двох іпостасях, передаючи студентству результати своєї професійної діяльності, любов до рідної культури, і засвідчує тим самим, що існує у цьому світі марно і має надію, що завтрашню Україну на світовій арені будуть репрезентувати саме його учні Андрій Гаврилюк, Василь Стефанишин, Мар'яна Ковтун, Наталія Пинянська, Василь Різничук, Уляна Шпук, Галина Федорак, Василь Голендир, а також ті, хто сьогодні і завтра перейматимуть вартості духовної майстерні митця.

Микола Якимечко переконаний, що людей з художньою освітою є чимало, художників – одиниці: «Можна бути добрим студентом, правильно виконувати завдання, а після закінчення навчального закладу не мати того «внутрішнього замовлення», коли в душі нуртує непереборне бажання висловитися, вилити на полотно те, що тебе хвилює, чим ти живеш, своє «я», якщо воно є. Така людина ввічливо відбула роки навчання, отримала диплом, але вона, здається, так нічого й не збагнула. На жаль, так буває. У творчості художника не може бути половинчастості» [10].

Результатом виховання у студентів системних творчих зацікавлень професією художника стала перша виставка творчих робіт майстерні Миколи Якимечка, розгорнута у виставковій залі обласного відділення Національної спілки художників України до 20-ї річниці незалежності України та 10-річчя створення Інституту мистецтв. Високу оцінку студентським роботам дав завідувач кафедри образотворчого мистецтва імені Михайла Фіголя професор Б.Бойчук, зазначивши, що на виставці представлено «розмаїття жанрово-стилістичних, живописних ідей, у яких молоді автори намагаються виявити своє творче начало, використовуючи різноманітні техніки малярства» [12].

Що б не говорили поборники жорстких методів у педагогіці, без взаємної прихильності, симпатії, турботи, розуміння неможливо домогтися духовної єдності педагога з вихованцями, яке В.Сухомлинський справедливо вважав альфою і омегою навчально-виховного процесу [13]. Відомий театральний педагог професор М.Кнебель стверджувала, що педагогіка вимагає від людини ознак, уподібнених до материнських. У книзі «Поезія педагогіки» вона писала, «що так само як матір віддає своїм дітям краще, ... так і педагог вкладає свою душу в учнів. У цьому внутрішній сенс професії» [14, с. 9].

Важливим моментом творчої біографії художника є те, що він не став «продуктом» сучасних способів досягнення популярності і визнання. Для молодих художників, що шукають свої шляхи в творчості, він є прикладом того, що працюючи щиро і чесно, можна домогтися успіху й визнання. Він по-доброму наївний і вірить у справедливість, вважає, що художник «має показувати, а не доводити. Для художника характерна відкритість, але не запобігливість перед публікою» [11]. Микола Якимечко – це життя у постійному пошуку і в постійному прагненні до вдосконалення. Життя, як жартома говорить художник, «наперед розписане на 500 років», життя що чутливістю і вразливістю здатне зафіксувати найтонші порухи душі, життя – єдине і справжнє [15].

Доробок Миколи Якимечка різнобічний і багатоплановий, він дає мистецтвознавцям

* Калокагатія – поняття давньогрецької естетики, що виражає ідеальне єднання фізичної краси та духовної досконалості – як ідеал виховання людини.

грунтовний мотив для вивчення та більш глибокого аналізу різноманіття вимірів художнього буття митця, формування напрямів морального кредо, його провідних орієнтирів та віх фахового зросту, психології особистості, дає матеріал до глибшого розуміння природи творчості автора.

1. Голубець О.М. Мистецьке середовище Львова другої половини ХХ століття (соцреалізм і свобода творчості) [Текст] : дис. ... д-ра мистецтвознав.: 17.00.05 / Орест Михайлович Голубець. – Л., 2002. – 353 с.
2. Кузенко П. Полівекторність творчого самовираження / Петро Ярославович Кузенко // Образотворче мистецтво. – 2006. – № 3. – С.116–117.
3. Микола Якимечко. Малярство. Графіка: [каталог / авт. тексту : П.Прокопів, В.Мельник]. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ. – 2001. – 31 с. : іл. (С. 1–2).
4. Художники Івано-Франківщини: / [альбом / автор-упоряд. Б.Губаль; авт. тексту М.Аронєць.]. – К. : Образотворче мистецтво, 2002. – С. 5, 74.
5. Стефурак Н. Четвертий вимір таланту / Неоніла Стефурак // Тижневик «Галичини». – 1996, 7 червня.
6. Мельник В. Художник / Віктор Мельник // Перевал. – 2000. – № 4. – 231 с.
7. В Києв за славою приехали два ивано-франковских художника // Киевские ведомости. – 1993, 11 мая.
8. Yakimechko M. // Aktuelle spanienmagazin / Mykola Yakimechko. – 2004. – № 207. – S. 86.
9. Особистий архів М.Б. Якимечка.
10. Микола Якимечко: У творчості художника не може бути половинчастості / Рубрика Ірини Шалкітене // Анонс-Контракт. – № 15. – 2002.– 13 квітня.
11. Магнітофонний запис бесіди з Миколою Якимечком // Польові дослідження автора (далі – ПДА). – лютий 2013 р.
12. Бойчук Б. Творчий доробок молодих авторів школи М.Якимечка / Богдан Бойчук // Університет. – № 28. – 2011, березень.
13. Школи гуманістичного виховання [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://readbookz.com/book/172/5489.html>.
14. Кнебель М.О. Поэзия педагогики / Мария Осиповна Кнебель. – М. : ВТО, 1984. – 528 с.
15. Лев К. Покликання на 500 років вперед / Катерина Лев // Світ молоді. – 2000, 9 червня.

В статтє освещается феномен творческой личности художника и педагога Николая Якимечка – преподавателя Института искусств Прикарпатского национального университета имени Василя Стефаника, дается краткий анализ его творческого и педагогического заделов.

Ключевые слова: М.Якимечко, творческое наследие, духовность, художественная школа.

The article deals with the phenomenon of the creative personality of the artist and teacher Mykola Yakymechka – teacher Art Institute Carpathian National University V.Stefanyk, a brief analysis of his artistic and pedagogical edits.

Key words: M.Yakymechko, creative reserve, spirituality, artistic school.

УДК 246 : 247 : 261.6

Ірина Дундяк

ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ І ВІДРОДЖЕННЯ РЕЛІГІЙНОЇ КУЛЬТУРИ УКРАЇНИ НА ПРИКЛАДІ СУЧАСНОГО ПРОЧАНСТВА.

Сучасний стан релігійної культури України вимагає всебічного аналізу будь-яких її проявів, особливо такого популярного на сьогодні як паломництво. Тому головну увагу у розвідці звернено на зміни в релігійній свідомості та мотивації сучасного прочанства, стану збереження основних національних центрів паломництва, залежність розвитку паломницьких центрів у регіонах та візитів до них в залежності від конфесійної приналежності прочан. Аналіз процесів розвитку і відродження прочанства є важливими для об'єктивного аналізу проблем трансформації вітчизняної релігійної культури й мистецтва сьогодні.

Ключові слова: прочанство, релігійне мистецтво, релігійна культура, трансформація, відродження.

Проблема відродження духовних цінностей має дуже важливе значення як для світового суспільства у цілому, так і для кожної окремої особистості. Тому логічним є те, що у фокусі